

Arrest

nr. 203 315 van 30 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. PEUSTJENS
Brusselstraat 7
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 7 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 januari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum, aan de verzoekende partij op 10 januari 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. PEUSTJENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De echtgenoot van verzoekster, de heer S.M.M., die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, komt op 12 augustus 2015 België binnen en dient een asielaanvraag in. Tijdens zijn interview op 1 oktober 2015 bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart hij gehuwd te zijn in 2008 in Soedan en twee kinderen te hebben van vijf en één jaar oud. De echtgenote en de twee kinderen verblijven nog in Soedan.

Op 20 juli 2016 wordt verzoeksters echtgenoot erkend als vluchteling.

Op 11 april 2017 dient verzoekster, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Caïro (Egypte) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op

gezinshereniging met S.M.M. Zij legt een huwelijksakte voor, gelegaliseerd op 6 februari 2017, waarin vermeld staat dat het huwelijk plaatsvond in Soedan op 29 mei 2016. Ook voor de twee kinderen wordt een visumaanvraag ingediend.

Op 19 september 2017 vraagt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om bijkomende informatie, meer bepaald wordt gevraagd dat verzoekster zou worden geïnterviewd over haar echtgenoot en over het huwelijk en huwelijksdatum.

Nadat dit interview heeft plaatsgevonden op 4 oktober 2017, wordt op 13 oktober 2017 een onderzoek gevraagd aan het parket.

Op 28 november 2017 deelt de procureur des Konings aan het bestuur mee dat na onderzoek is gebleken dat er *in casu* onvoldoende elementen aanwezig zijn die wijzen op een kennelijk misbruik van het huwelijksinstituut en dat na advies van de FOD Buitenlandse Zaken de meest aangewezen datum om als huwelijksdatum te beschouwen, 6 februari 2017 is, de datum waarop het huwelijk officieel werd geregistreerd.

Op 13 december 2017 wordt de referentiepersoon verzocht om bewijzen van bestaansmiddelen en een kopie van een geregistreerde huurovereenkomst of de eigendomsakte met betrekking tot zijn hoofdverblijfplaats over te maken.

Op 9 januari 2018 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door H. N. A. (...) °(...)/1990, en 2 kinderen S. N. (...) °(...)/2011 en S. N. (...) °(...)/2014 teneinde hun respectievelijke echtgenoot/vader S. M. M. (...) in België te vervoegen.

Overwegende dat art 10§2 alinea 5 van de wet stelt dat : " de alinea's 2 en 3 zijn niet van toepassing op familieleden van een erkend vluchteling/subsidiare beschermde geviseerd in §1 alinea 1, 4°,5° en 7° indien de familieband of verwantschapsband dateert van voordat de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag werd ingediend binnen het jaar nadat de beslissing tot toekenning van het statuut tot vluchteling/subsidiare bescherming werd toegekend"

Overwegende dat in casu de aanvraag werd ingediend op 11/04/2017 en de heer S. (...) werd erkend op 20/07/2016. Echter volgens de voorgelegde huwelijksakte werd het huwelijk pas afgesloten op 26/05/2016, geregistreerd op 06/02/2017. Echter in zijn asielaanvraag verklaarde de heer S. (...) gehuwd te zijn sinds 2008 maar niet over een huwelijksdocument te beschikken.

Overwegende dat ook de aanvraagster stelt gehuwd te zijn in 2008 maar verder geen enkele informatie te kunnen geven over het huwelijk of de echtgenoot. De vrouw kan geen enkele bewijzen geven mbt het huwelijk dat zou zijn afgesloten in 2008.

Echter mondelinge verklaringen tonen geenszins het bestaan van de huwelijksband daterende van 2008 aan.

Bijgevolg werd op 13/10/2017 het advies van het parket van de Procureur des Konings gevraagd betreffende dit huwelijk en het voorgelegde document.

Overwegende dat het parket in zijn brief dd 28/11/2017 stelt dat wat betreft de beoordeling van de huwelijksdatum oordeelt het parket dat de enige officiële te weerhouden datum 06/02/2017 is, met name de datum waarop het huwelijk werd geregistreerd.

Overwegende echter in dit geval dat hierdoor sprake is van een huwelijksband daterende van na de aankomst van de heer S. (...) in België. In casu dient de heer S. (...) dan ook over de nodige bestaansmiddelen te beschikken voor wat betreft de visumaanvraag voor de echtgenote.

Echter de te vervoegen vreemdeling ontvangt een leefloon van het OCMW. Artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de voormelde wet bepaalt echter dat bij het beoordelen van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen geen rekening wordt gehouden met middelen die worden verkregen uit aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, noch met de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen. De visumaanvraag voor de echtgenote wordt derhalve geweigerd.

*Overwegende dat in het dossier van de meereizende kinderen er geen ouderlijke toestemming van de biologische moeder werd voorgelegd, hoewel gevraagd bij beslissing dd 11/12/2017. Bijgevolg is wegens het ontbreken van dit document niet voldaan aan de voorwaarden gesteld door de wet wat betreft de aanvraag voor de kinderen. Ook hun visumaanvraag wordt hierbij geweigerd.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Ter zitting van 28 maart 2018 legt de advocaat van verzoekster een stuk neer ("Legal Declaration" van de vader van verzoekster). Het neerleggen van bijkomende stukken in de annulatieprocedure is niet voorzien in het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg wordt dit stuk uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan tegen de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

*"a) Eerste middel: schending motivatieplicht/onderzoeksplicht en beginselen behoorlijk bestuur
Artikel 11,§1, lid 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:*

'In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden voor hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.'

Artikel 12bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

'§5: Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden voor hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in §6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dit niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.'

Verwerende partij gaat er vanuit dat als enige officiële datum voor het huwelijk, 6 februari 2017 kan worden weerhouden. Partijen zijn echter gehuwd in het jaar 2008, doch verzoekster kan hier geen bewijs van voorleggen.

Verwerende partij heeft haar beslissing gesteund op het feit dat het bewijs van het bestaan van de huwelijksband voor de aankomst in België van de echtgenoot van verzoekster waarmee gezinshereniging verzocht wordt, niet wordt voorgelegd. Dergelijke beslissing is in strijd met voormelde artikelen, verwerende partij dient immers rekening te houden met andere geldige bewijzen die deze huwelijksband kunnen aantonen.

Allereerst wordt absoluut geen rekening gehouden met de verklaringen van de partijen, onder andere het gehoor van de heer S. (...) bij CGVS in zijn asielpcedure of het verhoor van de politie op verdenking van schijnhuwelijk van de heer S. (...).

Het feitenrelaas wordt nochtans in beide documenten zeer duidelijk weergegeven, doch wordt volledig terzijde gelegd door verweerster die zich enkel baseert op het niet-aanwezig zijn van een officieel document van het huwelijk in 2008 (stukken 6 en 7).

Reeds bij de asielaanvraag van de heer S. (...) werd verklaard dat hij gehuwd was met verzoekster sinds 2008. Dit verhoor vond niet alleen plaats lang voor er sprake was van een procedure gezinshereniging maar werd bovendien afgenomen in volledig andere context en met een volledig andere doelstelling. Het feitenrelaas van de heer S. (...) is hier dezelfde als het feitenrelaas dat wordt gegeven in de visumaanvraag. Daarnaast werd in de asielpcedure een gezinsstaat afgegeven door het DVZ waarop staat dat verzoekster gehuwd is sinds 2008 (stuk 8).

Verwerende partij heeft verzoekster en haar echtgenoot wel uitgenodigd voor een onderhoud doch hebben geen rekening gehouden met hetgeen hier uiteengezet werd en zij hebben al zeker niet gemotiveerd waarom volgens hen hier geen rekening mee gehouden kan/moet worden. Bovendien werd de te vervoegen vreemdeling enkel door de politie ondervraagd en valt er sterk te betwijfelen of wel de juiste vragen werden gesteld aan partijen.

Hoe dan ook blijkt nergens dat de onmogelijkheid van verzoekster om enig bewijs voor te leggen, werd geëvalueerd door verwerende partijen.

Ten tweede heeft verzoekster twee kinderen met de heer S. (...) die beiden de achternaam dragen van de heer S. (...) en beiden minderjarig zijn. De kinderen werden geboren in 2011 en 2014 hetgeen duidelijk wijst op een huwelijksband of band van aanverwantschap vóór de aankomst in België van de heer S. (...). Blijkbaar is deze informatie voor verwerende partij niet van belang.

De huwelijksakte die verzoekster heeft neergelegd is een akte die werd opgemaakt in Soedan op verzoek van verzoekster gezien zij een bewijs wilde voorleggen van het huwelijk met de heer S. (...). Het is niet zo dat verzoekster getracht heeft frauduleus een huwelijksakte te bekomen om zo de staat te misleiden. Dan had ze uiteraard wel voorzien in een akte van het jaar 2008.

De huwelijksdatum die de neergelegde akte bepaalt, is daarenboven niet mogelijk gezien de heer S. (...) zich op dit moment reeds lange tijd bevond in België. Ook hier heeft verwerende partij nagelaten een degelijk onderzoek naar alle omstandigheden te voeren.

Er werd inderdaad een onderhoud gedaan met verzoekende partij, doch er werd duidelijk geen rekening gehouden met de antwoorden van verzoekende partij of de antwoorden van haar echtgenoot.

De situatie in Soedan betreffende de uitgifte van huwelijkscertificaten in plattelandsdorpen alsook de praktijken voor het aanvragen van een huwelijkscertificaat op latere datum werden niet onderzocht/geverifieerd. Het verhaal van verzoekster werd gewoonweg niet nagegaan."

4.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- De materiële motiveringsplicht, de onderzoeksplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat zij onmogelijk het formeel bewijs kan leveren van het huwelijk afgesloten in 2008, en dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging onvoldoende rekening heeft gehouden met de verklaringen van de echtgenoot van verzoekster in het kader van zijn asielaanvraag.

Dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geen rekening zou hebben gehouden met de verklaringen afgelegd door de echtgenoot in het kader van zijn asielaanvraag, is niet correct.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Overwegende dat in casu de aanvraag werd ingediend op 11/04/2017 en de heer S. (...) werd erkend op 20/07/2016. Echter volgens de voorgelegde huwelijksakte werd het huwelijk pas afgesloten op 26/05/2016, geregistreerd op 06/02/2017. Echter in zijn asielaanvraag verklaarde de heer S. (...) gehuwd te zijn sinds 2008 maar niet over een huwelijksdocument te beschikken.

Overwegende dat ook de aanvraagster stelt gehuwd te zijn in 2008 maar verder geen enkele informatie te kunnen geven over het huwelijk of de echtgenoot. De vrouw kan geen enkele bewijzen geven mbt het huwelijk dat zou zijn afgesloten in 2008.

Echter mondelinge verklaringen tonen geenszins het bestaan van de huwelijksband daterende van 2008 aan.”

Dat de Procureurs des Konings in zijn advies d.d. 13.10.2017 ook stelt dat wat betreft de beoordeling van de huwelijksdatum, de enige te weerhouden officiële datum 06.02.2017 is, m.n. de datum van registratie van het huwelijk.

Hierdoor is er sprake van een huwelijksband daterende van na de aankomst van de heer S. (...) in België. In casu dient de heer S. (...) dan ook over de nodige bestaansmiddelen te beschikken voor wat betreft de visumaanvraag voor de verzoekende partij.

Echter de te vervoegen vreemdeling ontvangt een leefloon van het OCMW. Artikel 10, § 5, tweede lid, 20 van de voormelde wet bepaalt echter dat bij het beoordelen van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen geen rekening wordt gehouden met middelen die worden verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, noch met de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen.

De verzoekende partij geeft niet aan welk bijkomend onderzoek de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging had moeten verrichten, nu hij zich enkel kan baseren op verklaringen van de verzoekende partij en haar echtgenoot.

Gelet op het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging diende te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen enkel objectief document in haar bezit heeft dat het huwelijk in 2008 bewijst, werd allerminst kennelijk onredelijk besloten dat de verzoekende partij niet bewijst dat de huwelijksband dateert van 2008.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerminst kennelijk onredelijk besloten tot de weigering van de visumaanvraag.

De verzoekende partij voert in haar eerste middel verscheidene argumenten aan, op grond waarvan zou moeten worden besloten dat zij niet intentioneel een valse verklaring zou afleggen, zijn in casu niet relevant aangezien de aanvraag niet wordt geweigerd o.g.v. frauduleuze motieven.

Bovendien moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij uitsluitend verwijst naar het verhoor van haar voorgehouden echtgenoot in het kader van diens asielpcedure, doch dienaangaande moet worden vastgesteld dat de verwijzing naar het verhoorverslag weinig dienstig is, nu dit enkel verklaringen zijn en geen objectieve bewijzen.

Enig bijkomend bewijs ontbreekt, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht heeft besloten tot de weigering van de visumaanvraag.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van de aanvraag voor een visum lang verblijf (type D).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.1.3.1 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 10 van de vreemdelingenwet en in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 11 en 12bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 10 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 5 De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet of niet meer aan de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° met uitzondering van afwijkingen, die worden bepaald bij een internationaal verdrag, bevindt de vreemdeling zich in een van de gevallen bepaald in artikel 3, 5° tot 8°, of hij lijdt aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet;

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

(...)”

Artikel 12bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

(...)”

4.1.3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de huwelijksband tussen verzoekster en de referentiepersoon in essentie niet betwist. De verwerende partij erkent de huwelijksband tussen verzoekster en de referentiepersoon evenwel pas vanaf de datum waarop de voorgelegde huwelijksakte werd geregistreerd, zijnde 6 februari 2017, terwijl verzoekster opwerpt al sedert 2008 gehuwd te zijn. De datum van erkenning van de huwelijksband tussen verzoekster en de referentiepersoon is relevant in het licht van de bestaansmiddelenvereiste.

Verzoekster werpt op al gehuwd te zijn sinds 2008, maar erkent dat zij hiervan geen bewijs kan voorleggen. Verzoekster werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zijn beslissing heeft gesteund op het gegeven dat het bewijs van het bestaan van de huwelijksband voor de aankomst in België van haar echtgenoot niet werd voorgelegd. Zij voert evenwel aan dat ook rekening dient te

worden gehouden met andere geldige bewijzen die deze huwelijksband kunnen aantonen. Verzoekster werpt op dat geen rekening wordt gehouden met de verklaringen van haar echtgenoot in het kader van zijn asielpprocedure bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en met zijn verklaringen in het kader van een verhoor inzake een onderzoek naar een schijnhuwelijk. Verzoekster werpt op dat de verklaringen van haar echtgenoot in het kader van zijn asielpprocedure overeenstemmen met hetgeen thans werd verklaard in het kader van de visumaanvraag. Verzoekster erkent dat zij en haar echtgenoot werden uitgenodigd voor een onderhoud, maar werpt op dat geen rekening werd gehouden met hetgeen daarbij werd uiteengezet en niet werd gemotiveerd waarom daar geen rekening mee werd gehouden. Verzoekster laat gelden dat de onmogelijkheid om enig bewijs voor te leggen, niet werd geëvalueerd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Verzoekster voert aan dat zij twee kinderen heeft die resp. geboren werden in 2011 en 2014, dat zij de naam hebben van haar echtgenoot, hetgeen erop wijst dat er al sprake was van een huwelijksband vóór de komst naar België van haar echtgenoot. Tevens wijst verzoekster erop dat de huwelijksdatum die op de neergelegde akte werd bepaald niet mogelijk is aangezien haar echtgenoot zich toen al in België bevond. Verzoekster werpt op dat de situatie in Soedan betreffende de uitgifte van huwelijkscertificaten in plattelandsdorpen alsook de praktijk voor het aanvragen van een huwelijkscertificaat op latere datum niet werden onderzocht of geverifieerd. Verzoekster laat gelden dat haar verhaal gewoonweg niet werd nagegaan.

4.1.3.3. De Raad merkt op dat *in casu* artikel 12bis, § 5 van de vreemdelingenwet van toepassing is, daar deze bepaling specifiek is gericht op erkende vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten (zie in die zin Verslag bij het wetsontwerp van 30 januari 2009 tot wijziging van artikel 12bis van de vreemdelingenwet, *Parl.St. Kamer*, 2008-2009, doc53K1695/002, 4). Paragraaf 6 van artikel 12bis van de vreemdelingenwet heeft betrekking op andere vreemdelingen die hun verblijfsrecht in België niet ontleen aan de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming.

De artikelen 10 en volgende van de vreemdelingenwet vormen een omzetting van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (*Pb.L.* 251/12; hierna: de richtlijn 2003/86/EG). Artikel 12bis, § 5 van de vreemdelingenwet vormt meer specifiek een omzetting van artikel 11, lid 2 van de richtlijn 2003/86/EG (zie in deze zin de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, doc51K2478/001, 69). Deze bepaling luidt als volgt: *“Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”*

Verzoekster voert correct aan dat bij gebreke aan officiële documenten in toepassing van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet de verwerende partij rekening dient te houden met andere geldige bewijzen of dat de verwerende partij dient over te gaan tot desgevallend een onderhoud met verzoeker. Uit lezing van artikel 12bis van de vreemdelingenwet blijkt immers dat er is voorzien in een cascadesysteem voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden.

4.1.3.4. Er wordt op gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van haar aanvraag niet heeft vermeld dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om een officieel document voor te leggen dat haar aanverwantschapsband kan aantonen, integendeel zij heeft een *“Marriage Certificate”* voorgelegd. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat rekening wordt gehouden met deze huwelijksakte die verzoekster heeft voorgelegd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt deze voorgelegde huwelijksakte gelegaliseerd werd op 6 februari 2017 en dat erin vermeld staat dat het huwelijk plaatsvond in Soedan op 29 mei 2016, terwijl verzoeksters echtgenoot gesteld had dat het huwelijk plaatsvond in 2008. Op 19 september 2017 vraagt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om bijkomende informatie, meer bepaald wordt gevraagd dat verzoekster zou worden geïnterviewd over haar echtgenoot en over het huwelijk en de huwelijksdatum. Nadat dit interview heeft plaatsgevonden op 4 oktober 2017, wordt op 13 oktober 2017 een onderzoek gevraagd aan het parket. Op 28 november 2017 deelt de procureur des Konings aan het bestuur mee dat na onderzoek is gebleken dat er *in casu* onvoldoende elementen aanwezig zijn die wijzen op een kennelijk misbruik van het huwelijksinstituut en dat na advies van de FOD Buitenlandse Zaken de meest aangewezen datum om als huwelijksdatum te beschouwen, 6 februari 2017 is, de datum waarop het huwelijk officieel werd geregistreerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat erop wordt gewezen dat verzoekers echtgenoot verklaarde reeds van in 2008 gehuwd te zijn en dat verzoekster in haar interview ook verklaarde gehuwd te zijn in 2008, maar dat geen van beide echtgenoten enig bewijs hiervan kan geven. Hieruit blijkt dat de verwerende partij een onderzoek heeft gevoerd in de zin van artikel 12*bis*, § 5 en § 6 van de vreemdelingenwet: de verwerende partij heeft immers onderzocht of er “*andere geldige bewijzen*” zijn van het huwelijk, maar vastgesteld dat dit niet het geval is. Vervolgens is de verwerende partij overgegaan tot een onderhoud met de vreemdeling (verzoekster) en de vreemdeling die vervoegd wordt (haar echtgenoot), en hierover wordt in de bestreden beslissing gesteld dat mondelinge verklaringen niet het bestaan aantonen van een huwelijksband daterend van 2008.

Verzoekster werpt op dat geen rekening werd gehouden met ‘andere geldige bewijzen’ die haar huwelijksband kunnen aantonen, maar ze laat na uiteen te zetten welke ‘andere geldige bewijzen’ zij in het kader van haar aanvraag zou hebben voorgelegd en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Zoals reeds gesteld werd wel degelijk rekening gehouden met de mondelinge verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot, maar werd vastgesteld dat mondelinge verklaringen niet aantonen dat de huwelijksband reeds bestond van in 2008.

Hieruit blijkt dat een onderzoek in de zin van artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet heeft plaatsgevonden, om de datum van het huwelijk te kunnen bepalen, zodat een schending van deze bepaling niet kan worden aangenomen.

4.1.3.5. Verzoekster uit nog verdere kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster werpt op dat geen rekening werd gehouden met het gehoor “*bij het CGVS in zijn asielprocedure*” van de heer S. (zie ook stukkenbundel verzoekster, stuk 6).

De Raad stelt vast dat een verslag van het asielgehoor van de heer S. afgenomen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, op 7 juni 2016, zich niet in het administratief dossier bevindt. Dit is conform de regelgeving. Het gehoor dat wordt afgenomen bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vindt immers plaats in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen en vindt slechts plaats in aanwezigheid van de ambtenaar, de asielzoeker, en, in voorkomend geval, een tolk, de advocaat van de asielzoeker en één enkele vertrouwenspersoon (zie artikel 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). De asielzoeker en zijn advocaat kunnen bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen inzage vragen in het asioldossier en kopieën van documenten uit het dossier aanvragen, bijvoorbeeld van het gehoorverslag. Het gehoorverslag kan om redenen van vertrouwelijkheid echter niet worden overgemaakt aan een derde persoon of een andere instantie dan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Bijgevolg heeft de gemachtigde ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen toegang tot het asioldossier van de heer S., dat bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt bewaard, en kon de gemachtigde geen kennis hebben van de verklaringen die de heer S. bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen omtrent zijn huwelijk heeft afgelegd.

Verzoekster heeft het gehoorverslag van de heer S. van 7 juni 2016 niet voorgelegd in het kader van haar visumaanvraag. Aldus kan het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met informatie waarvan hij niet de op hoogte werd gesteld.

Wel kan worden vastgesteld, op basis van de stukken van het administratief dossier, dat de heer S. naar aanleiding van de registratie van zijn asielaanvraag op 13 augustus 2015 bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 oktober 2015, bij het opgeven van zijn persoonsgegevens, aan de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde religieus gehuwd te zijn, met als datum van de verbintenis 2008 en als plaats van verbintenis Furk Hilla Ebri, Soedan. Tevens verklaarde de heer S. dat er geen documenten werden afgeleverd na de afgifte van het huwelijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk met deze verklaringen rekening werd gehouden. Deze verklaringen enerzijds en de voorgelegde huwelijksakte anderzijds hebben geleid tot het onderhoud van verzoekster en tot het aanvragen van het advies van het parket.

4.1.3.6. Voorts werpt verzoekster op dat geen rekening werd gehouden met het gehoor van de heer S. door de politiediensten op verdenking van een schijnhuwelijk (zie ook stukkenbundel verzoekster, stuk

7). In het administratief dossier bevindt zich geen verslag van dit gehoor. Evenwel kan worden aangenomen dat met het gehoor van de heer S. in het kader van een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk rekening werd gehouden nu de bestreden beslissing het uiteindelijke advies van de procureur des Konings te Antwerpen van 28 november 2017 volgt en dit advies stelt dat er geen misbruik is van het huwelijksinstituut.

In een schrijven van 28 november 2017 geeft de procureur des Konings van Antwerpen een positief advies tot het afleveren van een visum gezinshereniging aan de staatssecretaris. In dit schrijven wordt toegelicht dat *“na onderzoek is gebleken dat in casu onvoldoende elementen aanwezig zijn die wijzen op een kennelijk misbruik van het huwelijksinstituut”* en dat *“(n)a advies van de F.O.D. Buitenlandse zaken (...) de meest aangewezen datum om te beschouwen als huwelijksdatum 06/02/2017 (lijkt) te zijn, zijde de datum waarop het huwelijk officieel werd geregistreerd”*.

Verzoekster stipt aan dat de heer S. reeds bij zijn asielaanvraag heeft verklaard dat hij met haar gehuwd is sinds 2008, dat dit gehoor plaatsvond toen er nog geen sprake was een procedure gezinshereniging maar werd afgenomen in een andere context en met een andere finaliteit. Verzoekster laat gelden dat het feitenrelaas overeenstemt met het feitenrelaas dat wordt gegeven in de visumaanvraag. Door middel van haar betoog toont verzoekster echter niet aan dat, gelet op de huwelijksakte die ze zelf voorlegde met als datum van het huwelijk 29 mei 2016, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat *“mondelinge verklaringen (...) geenszins het bestaan van de huwelijksband daterende van 2008 aan(tonen)”*.

Waar verzoekster hierbij nog wijst op de “gezinsstaat” die werd afgegeven door de Dienst Vreemdelingenzaken waarop staat dat zij gehuwd is sinds 2008 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 8), wordt erop gewezen dat dit document het interview betreft van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 oktober 2015, dat zich ook in het administratief dossier bevindt. Dit document betreft geen officiële “gezinsstaat” en werd opgesteld op basis van de verklaringen van de heer S.

4.1.3.7. Voorts erkent verzoekster dat zij uitgenodigd werd voor een onderhoud. Zij werpt op dat geen rekening werd gehouden met de elementen die in het gehoor naar boven zijn gekomen en dat niet werd gemotiveerd waarom hier geen rekening mee werd gehouden.

In de bestreden beslissing overweegt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over het interview van verzoekster het volgende: *“Overwegende dat ook de aanvraagster stelt gehuwd te zijn in 2008 maar verder geen enkele informatie te kunnen geven over het huwelijk of de echtgenoot. De vrouw kan geen enkele bewijzen geven mbt het huwelijk dat zou zijn afgesloten in 2008.”* Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier, met name in het gehoor van verzoekster op 4 oktober 2017 te Caïro.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris concludeert vervolgens dat *“mondelinge verklaringen (...) geenszins het bestaan van de huwelijksband daterende van 2008 aan(tonen)”*. Hieruit volgt dat verzoekster niet kan worden bijgetreden waar zij voorhoudt dat in de bestreden beslissing niet wordt uiteengezet waarom geen rekening wordt gehouden met hetgeen zij had uiteengezet in het onderhoud. Door louter te poneren dat geen rekening werd gehouden met het onderhoud zonder hierbij op concrete elementen te wijzen waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat *“de aanvraagster stelt gehuwd te zijn in 2008 maar verder geen enkele informatie (stelt) te kunnen geven over het huwelijk of de echtgenoot”*, zij *“geen enkele bewijzen (kan) geven mbt het huwelijk dat zou zijn afgesloten in 2008”* en *“mondelinge verklaringen (...) geenszins het bestaan van de huwelijksband daterende van 2008 aan(tonen)”*.

4.1.3.8. Verzoekster werpt op dat de heer S. enkel door de politie werd ondervraagd en stelt dat *“er sterk te betwijfelen (valt) of wel de juiste vragen werden gesteld aan partijen”*. Verzoekster voegt het proces-verbaal van de heer S. thans toe aan haar verzoekschrift. Hieruit volgt dat zij minstens bij monde van haar raadvrouw kennis had van dit proces-verbaal en van de concrete vragen die door de politie aan de heer S. werden gesteld. Verzoekster laat evenwel na *in concreto* elementen aan te brengen die de heer S. wenst toe te voegen aan zijn verhoor of verder wenst te verduidelijken of welke vragen hem ten onrechte niet werden gesteld.

4.1.3.9. Verzoekster werpt op dat nergens haar onmogelijkheid om enig bewijs voor te leggen werd geëvalueerd door de verwerende partij. Er wordt evenwel op gewezen dat verzoekster nooit heeft vermeld dat zij in de onmogelijkheid was om enig bewijs voor te leggen, integendeel, ze legde een huwelijksakte voor. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster een huwelijksakte voorlegde maar dat toch verder onderzoek werd gevoerd naar de datum waarop het huwelijk heeft plaatsgevonden en dat *“de aanvraagster stelt gehuwd te zijn in 2008 maar verder geen enkele informatie (...) (kan) geven over het huwelijk of de echtgenoot”*. Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Op 4 oktober 2017 werd verzoekster gehoord te Cairo in het kader van haar visumaanvraag. Uit het verslag van dit gehoor blijkt dat verzoekster op de vraag wat de datum van haar huwelijk was, onder meer het volgende heeft geantwoord: *“Elle déclare s'être mariée en 2008 mais ne veut donner plus de précisions”* (ze verklaart gehuwd te zijn in 2008 maar wenst geen verdere verduidelijking te geven, eigen vertaling).

Verzoekster toont, gelet op het voorgaande, niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat zij *“stelt gehuwd te zijn in 2008 maar verder geen enkele informatie (...) (kan) geven over het huwelijk of de echtgenoot”*.

4.1.3.10. Verzoekster werpt op dat haar twee kinderen met de heer S. beiden zijn achternaam dragen en werden geboren in 2011 en 2014 hetgeen volgens haar duidelijk wijst op een huwelijksband of band van aanverwantschap met de heer S. vóór de komst naar België. Ook meent ze dat de huwelijksdatum die wordt vermeld in die huwelijksakte die ze heeft voorgelegd, niet mogelijk is omdat haar echtgenoot op dat ogenblik in België verbleef.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat tijdens het onderzoek van de visumaanvraag inderdaad ook bij de verwerende partij vragen rezen over de mondeling vermelde huwelijksdatum van 2008, gecombineerd met de geboortedatum van de kinderen in 2011 en 2014 en met de huwelijksakte die verzoekster voorlegde waarop de datum van 29 mei 2016 wordt vermeld. Om die reden werd een onderzoek opgestart en werden verzoekster en haar echtgenoot gehoord en werd vervolgens advies gevraagd aan het parket over de geldigheid van dit huwelijk. Gelet op de onduidelijkheden aangaande de huwelijksdatum is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het advies van het parket volgt aangaande de rechtsgeldigheid van het huwelijk en aangaande de huwelijksdatum. In dit verband wordt ook opgemerkt dat verzoeksters kritiek dat de huwelijksdatum die in de door haar voorgelegde huwelijksakte akte wordt vermeld, niet mogelijk is aangezien de heer S. op dat moment zich reeds lange tijd in België bevond, terecht lijkt. Verzoekster kan zich echter bezwaarlijk beroepen op fouten die in documenten staan die zij zelf heeft voorgelegd ter staving van haar huwelijksband. Alleszins versterkt dit het gegeven dat er onduidelijkheden zijn over het huwelijk en de huwelijksdatum, zodat het des te meer blijkt dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om zich, nu het bestaan van het huwelijk wel aanvaard wordt, te steunen op het advies van het parket.

4.1.3.11. Verzoekster licht toe dat zij een huwelijksakte heeft voorgelegd omdat zij een bewijs wilde voorleggen van haar huwelijk met de heer S. en het niet zo is dat zij getracht heeft frauduleus een huwelijksakte te bekomen om zo de staat te misleiden. Er wordt evenwel op gewezen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verzoekster frauduleus handelen wordt verweten.

4.1.3.12. Verzoekster werpt op dat de situatie in Soedan betreffende de uitgifte van huwelijkscertificaten in plattelandsdorpen alsook de praktijken voor het aanvragen van een huwelijkscertificaat op latere datum niet werden onderzocht of geverifieerd. Verzoekster werpt op dat haar verhaal niet werd nagegaan.

In dit verband wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat zowel de akte als de mondelinge verklaringen van verzoekster werden onderzocht en dat advies werd gevraagd aan het parket. Gelet op het gegeven dat *“de aanvraagster stelt gehuwd te zijn in 2008 maar verder geen enkele informatie (stelt) te kunnen geven over het huwelijk of de echtgenoot”*, zij *“geen enkele bewijzen (kan) geven mbt het huwelijk dat zou zijn afgesloten in 2008”* en *“mondelinge verklaringen (...) geenszins het bestaan van de huwelijksband daterende van 2008 aan(tonen)”* maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar verhaal niet werd nagegaan of dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze handelde door, na advies van het parket, de datum waarop haar huwelijk werd geregistreerd te aanvaarden als datum van haar huwelijk.

4.1.3.13. Samenvattend wordt opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat, gezien er een huwelijksakte voorligt waarover advies werd gevraagd aan het parket, voor de huwelijksdatum wordt verwezen naar dit advies van het parket van 13 oktober 2017, waarin wordt gesteld dat de meest aangewezen datum voor het huwelijk 6 februari 2017 is, de datum waarop het huwelijk officieel werd geregistreerd. Het is niet foutief of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om zich hiervoor te steunen op het gevraagde advies van het parket.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 10 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 11 en 12bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan tegen de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

“b) Tweede middel: Schending van Artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zede of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verwerende partij ontnemt de enige mogelijkheid voor verzoekster op het uitoefenen van een gezinsleven met haar echtgenoot. Verzoeksters echtgenoot heeft namelijk het statuut van erkend vluchteling verkregen in België en is dus in de onmogelijkheid terug te keren naar Soedan, met andere landen hebben zij geen banden.

Verzoekster kan haar gezinsleven niet uitoefenen in Soedan, het herkomstland van zowel haar man als zijzelf. De enige mogelijkheid tot uitoefening van het gezinsleven is in België.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, moet onderzocht worden of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM en nagaan of dit recht beschermd dient te worden van een willekeurige overheidsinmenging.

Allereerst is er duidelijk sprake van een gezinsleven. Partijen zijn gehuwd op traditionele wijze in 2008. Uit dit huwelijk zijn twee kinderen voortgekomen, die beiden tot op heden minderjarig zijn. Partijen hebben tot de vlucht van de heer S. (...) hun gezinsleven onderhouden in Kutum, Soedan. Nu de heer S. (...) leeft in België als erkend vluchteling, wil verzoekster het gezinsleven verderzetten door middel van een visumaanvraag in het kader van een procedure gezinshereniging. Het gezinsleven staat vast.

De Verdragsluitende staten zijn ertoe gehouden om binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§68-69). Deze beleidsmarge wordt overschreden indien deze afweging niet gemaakt of onvoldoende gemaakt wordt. Zowel de negatieve als de positieve elementen dienen proportioneel en wel afgewogen te zijn.

De Vreemdelingenwet dient dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM getoetst te worden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522).

In het arrest TUQUABO-TEKLE/NEDERLAND van het Europees Hof voor de Rechten van de mens werd geoordeeld dat er rekening gehouden moet worden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland, in casu België bevindt.

De echtgenoot van verzoekster heeft - zoals reeds eerder gemeld – de status van erkend vluchteling verkregen in België. De heer S. (...) is zijn thuisland, Soedan, ontvlucht met als reden het gewapende conflict dat zich hier afspeelt en een gegronde vrees voor zijn leven of vervolging bij terugkeer. Er kan dan ook op geen enkele wijze worden verwacht van verzoeksters echtgenoot dat hij zich bij zijn echtgenote voegt in Soedan teneinde hun gezinsleven uit te oefenen.

De beslissing van DVZ tot weigering van afgifte van het visum D maakt een definitief einde aan het gezinsleven van verzoekster, haar kinderen en haar echtgenoot. Voor vluchtelingen is het nochtans van zeer groot belang hun gezinsleven te behouden teneinde opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

Verwerende partij heeft dergelijke weloverwogen en proportionele beslissing niet gemaakt. Nergens uit de beslissing/motivatie blijkt of het gezinsleven van verzoekster en haar echtgenoot werd onderzocht. Er is hier duidelijk sprake van een onrechtmatige inmenging in het gezinsleven van verzoekster."

4.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat het verblijfsrecht van de echtgenoot van de verzoekende partij in België niet zou worden betwist. Terwijl niet dienstig zou kunnen worden voorgehouden dat het gezinsleven in Soedan kan worden verdergezet, gelet op het feit dat dhr. S. M. (...) internationale bescherming geniet.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door de verzoekende partij uitsluitend een verklaringen heeft afgelegd ter staving van de voorgehouden huwelijksband met dhr. S. M. (...). Terwijl in repliek op het eerste middel van de verzoekende partij reeds werd vastgesteld dat volstrekt geen ander bewijs voorligt van de voorgehouden familieband.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zo kan worden gewezen op het feit dat de verzoekende partij zelf blijkt te verblijven in Soedan, terwijl de voorgehouden echtgenoot van de verzoekende partij internationale bescherming geniet omwille van een vrees om in Soedan te worden onderworpen aan ernstige schade.

Minstens moet worden benadrukt dat het voor de verzoekende partij en de voorgehouden echtgenoot mogelijk moet worden geacht om -in afwachting van het vergaren van bijkomend bewijs nopens de huwelijksband- verder nauw contact te onderhouden via de moderne communicatiekanalen, gelet op het feit dat zij inmiddels minstens reeds 2,5 jaar gescheiden leven.

Zie ook:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Volledigheidshalve merkt verweerder op dat het inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Gelet op het feit dat de verzoekende partij zelf in Soedan blijkt te verblijven en aldaar over een verblijfsrecht blijkt te kunnen beschikken, is een terugkeer naar Soedan allerminst de enige optie voor het gezin van de verzoekende partij, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat het gezinsleven uitsluitend in België kan worden beleefd.

Zie ook:

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zij die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden of haar definitief de toegang tot het Rijk wordt ontzegd. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van de aanvraag voor een visum lang verblijf (type D).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.2.3. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de huwelijksband tussen verzoekster en de heer S. niet betwist.

In deze zaak betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM

(EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoekster werpt op dat de verwerende partij haar de enige mogelijkheid ontnemt om haar gezinsleven met haar echtgenoot uit te oefenen. Verzoekster stipt aan dat haar echtgenoot werd erkend als vluchteling, hetgeen impliceert dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, Soedan, hetgeen tevens haar land van herkomst is. Verzoekster wijst erop dat zij in de onmogelijkheid is om haar gezinsleven met haar echtgenoot verder te zetten in Soedan, dat zij met andere landen geen band hebben en dat de enige mogelijkheid om hun gezinsleven verder te zetten in België is. Verzoekster voert aan dat de verdragsluitende staten ertoe gehouden zijn om binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. De beleidsmarge wordt overschreden indien deze afweging niet gemaakt of onvoldoende gemaakt wordt. Zowel de negatieve als de positieve elementen dienen proportioneel en wel afgewogen te zijn. Verzoekster werpt onder verwijzing naar arrest met nummer 193.522 van 26 mei 2009 van de Raad van State aan dat de vreemdelingenwet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Verzoekster wijst tevens op het arrest van het EHRM in de zaak Tuquabo-Tekle/Nederland en stipt aan dat rekening moet worden gehouden met de reden waarom een familielid zich in het gastland, zijnde *in casu* België bevindt. Verzoekster wijst er nogmaals op dat haar echtgenoot werd erkend als vluchteling en er geenszins van hem kan worden verwacht dat hij terugkeert naar Soedan om daar het gezinsleven met haar verder te zetten. Verzoekster voert aan dat de thans bestreden beslissing een definitief einde maakt aan haar gezinsleven en stipt hierbij aan dat het nochtans van groot belang is voor vluchtelingen om hun gezinsleven te behouden en een normaal leven te kunnen leiden.

In deze zaak wordt niet betwist dat van de echtgenoot van verzoekster, die werd erkend als vluchteling, niet kan worden verwacht dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst om daar zijn gezinsleven met verzoekster en hun kinderen verder te zetten.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster niet aantoonde dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze de datum waarop het huwelijk werd geregistreerd heeft aanvaard als datum van het huwelijk. Hieruit volgt dat aan de bestaansmiddelenvereiste diende te worden voldaan. In de bestreden beslissing wordt vervolgens verduidelijkt dat de referentiepersoon *in casu* niet aan deze vereiste voldoet.

Met de bestreden beslissing wordt verzoekster het verblijfsrecht op grond van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit

niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Naar analogie kan dit hier ook worden toegepast. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een vreemdeling, erkend vluchteling, in bepaalde gevallen slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de referentiepersoon om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken (artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Verzoekster betwist niet dat *in casu* niet werd voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste. Hieruit blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging diende over te gaan.

Waar verzoekster voorhoudt dat de thans bestreden beslissing het definitieve einde inhoudt van haar gezinsleven met haar echtgenoot wordt erop gewezen dat het haar vrij staat om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen eens haar echtgenoot beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET